

Toch naar Japan

Ik zie het niet gebeuren

Als kantklosster ben ik al jaren lid van de OIDFA, de internationale kantorganisatie. Om de twee jaar wordt er een congres gehouden. Ruim van te voren is bekend in welke landen; Japan in 2010, Frankrijk in 2012 en Australië in 2014. Van Japan had ik zo het idee, nou nee, dat zie ik niet gebeuren dat ik daarheen ga. Maar alles liep heel anders.

Zo ging het balletje rollen

Ongeveer vijf jaar maak ik nu regelmatig gebruik van een schrijftolk en heel vaak dezelfde, Gea Duister uit Nijkerk. Ze is ook een kantklosster. De meeste vergaderingen van OIDFA-Nederland worden gehouden in Maarn, dicht bij Nijkerk dus. Op de contactdag in oktober 2009, vertelde een hoofdbestuurslid over de Japanse plannen met Power Point presentatie erbij. Geweldig! Ik was meteen enthousiast. Gea merkte op dat in het buitenland voor tolken acht uur per dag gedeclareerd mag worden. Dit was het begin van heel veel plannen maken en heel veel hulp van allerlei lieve mensen. In de lunchpauze zat Renee van Walsum, hoofdbestuurslid van de OIDFA, met haar dochter Annemarie bij ons aan tafel. Dochter studeerde Japans en werkte daar ook... Zo ging het balletje rollen. Gevolg: 5 juli vlogen Gea en ik naar Japan, om eerst een paar dagen in Kyoto te blijven voor we naar Kobe zouden gaan, waar het congres was.

Wat hebben we veel gezien

Annemarie en haar moeder plus nog een hoofdbestuurslid uit Nederland waren al in Japan en nu ook in Kyoto, waar

Gea wordt afgelost

Annemarie onze gids was. Zo geweldig was dat: iemand die van de cultuur af weet, de taal spreekt en leest vooral. Wat hebben we veel gezien en enorm genoten. Annemarie kwam gelukkig al snel op onze kamer, na aankomst in het hotel. Steeds vroegen we om een inlooptdouche, geen bad, maar ... in alle kamers was een levensgroot bad en geen aparte douche. Ach nee, was de reactie van Annemarie, dat is helemaal goed, want voor het bad is een afvoer. Japanners douchen voor het bad en gaan er dan schoon in, de hele familie de een na de ander. Even een telefoontje en er werd een prima douchestoel gebracht. Dat was nog maar het begin en zo hebben we vaak een beroep op haar gedaan. Annemarie werkte in Japan, ze maakte er vrienden en kende zo ook iemand die bij gehandicapten werkt. Advies van die kennis aan Annemarie is om een

Op het perron

In de trein

Hulp genoeg bij de rolstoelbus

organisatie te bellen in Kyoto, die voorlichting geeft over toegankelijkheid en beschikt over een rolstoelbus. Hun bekendheid willen ze uitbreiden met een website, ook voor het buitenland. Als ik instem om foto's daarvoor te gebruiken bieden ze een dagtocht aan. En dat was geweldig! Bovendien help je er nog mee. Prachtige tempels hebben we bezocht en een textielmuseum. De directeur en een medewerkster gingen mee. De andere morgen hebben we met elkaar bijgepraat in het hotel en kregen we alle drie een mooi fotoboek aan geboden.

Aangepast vervoer

De rolstoeltaxi is anders dan bij ons. Hier rijdt men, als de lift op hoogte is zelf de bus binnen. Maar in Japan wordt de stoel vast gezet op een soort platvorm en dat geheel gaat de bus in. Dus geen probleem voor mensen die moeite hebben met achteruit rijden om uit de bus te gaan. Treinvervoer met rolstoel is heel gemakkelijk en simpel. Er is geen niveauverschil tussen trein en perron, alleen een gleuf. Om die te overbruggen komt er personeel met een plank, die uit drie

Op de rug van de museumdirecteur

opgevouwen planken blijkt te bestaan, bedekt de gleuf en men kan veilig naar binnen. Taxivervoer was soms even een probleem. Ik heb een duwrolstoel, waar ik een aparte motor aan kan klikken. Dat geheel past in een personenauto, maar taxi's hebben in Japan de banken bekleed met witte kantstof. Geen vieze karren daarop, was het commentaar van enkelen. Gelukkig was er meestal wel een oplossing.

Zo komt de maaltijd op tafel

Dit past in Annie's dieet

Een bijzondere ervaring

En toen kwam nog het congres, met interessante lezingen, tentoonstellingen, ontmoetingen met bekenden en nog veel meer! Niet te vergeten het feest om acht uur per dag over een schrijftolk te kunnen beschikken. Dat was een heel bijzondere ervaring; echt een verwennerij! Voor Gea was het dikwijls hard werken en telkens weer improviseren. Maar we hadden het geweldig met elkaar en genieten nog na.

Even behelpen